

lyder lidt fremmed i de fleste ærede Medlemmers Øren. Men det betyder ganske det samme, som i andre Forretninger kaldes Reservefonden, og det er noget, som ethvert ordentligt Livsforsikringssselskab har. Man henlægger en vis Del af sin Fortjeneste dertil, medens det her i Forslaget bestemmes, at Sikkerhedsfonden uanset Fortjenesten skal have en vis efter Forretningens Omfang afpasset Størrelse. Det kan være strengt for de unge Selskaber, men det er efter min Mening berettiget. Det er en af de Ting, som selvfølgelig ikke ere behagelige for dem, der skulle begynde en Virksomhed, men det kan ikke nytte. Hensynet til dem maa selvfølgelig vige for Hensynet til Publikum, og jeg kan da i det hele billige, at man der straks vil forlange en ordentlig Sikkerhed. Jeg mener ganske vist, at der principielt set lader sig anføre ret alvorlige Indvendinger mod den Maade, hvorpaa den her skal beregnes. Den er oprigtig talt, principielt set, næppe til at forsvare. Sikkerhedsfonden skal nemlig for en Del beregnes efter den fornødne Formue. Den skal være $2\frac{1}{2}$ pCt. af Forsikringsfonden og $\frac{1}{2}$ pCt. af det samlede Beløb af de Forsikringer, for hvilke Selskabet er forpligtet til at gøre Henlæggelse til bemeldte Fond. Forsikringsfonden er jo i det væsentlige den fornødne Formue, og det vil meget hurtigt, selv for Folk, som ikke ere hjemme i Forsikringsforhold, være klart, at det ikke er principielt rigtigt at lade Sikkerhedsfonden, i hvert Fald for en Del følge denne. Lad os sætte, at et Selskab beregnede sin fornødne Formue efter en Rentefod af $3\frac{1}{2}$ pCt., medens et andet beregnede den efter 4 pCt., saa vilde det Selskab, der regnede med de 4 pCt., have en mindre fornøden Formue end det andet. Ikke desto mindre er det klart, at det førstnævnte Selskabs fornødne Formue vilde være relativt større end det sidstnævntes, og saa var det dog urimeligt, at Forholdet med Sikkerhedsfonden skulde være det omvendte. Snarest skulde der præsteres den største Sikkerhedsfond af det Selskab, som havde relativt den mindste fornødne Formue og omvendt. Eller lad os tage en enkelt Forsikring og følge den paa hele dens Løbebane. I Begyndelsen har den kun en lille fornøden Formue. Denne skabes jo derved, at der henlægges af Præmien et vist Beløb aarligt dertil. Men ved Slutningen af Forsikringstiden, naar Forsikringen staar for Udbetaling, har den selvfølgelig en ganske overordentlig stor fornøden Formue. I det første Tilfælde, i dens Begyndelse,

behøves der en stor Sikkerhedsfond, medens der i det sidste Tilfælde egentlig slet ingen behøves. Det er en principiel Betragtning, som jeg ikke vil udgive for at have større praktisk Betydning, end den i og for sig har. I det store og hele, praktisk set, ved jeg nok, at det, som efter min Mening er det rigtige, nemlig at afpasse Sikkerhedsfonden efter Selskabernes Forpligtelse, Forsikringssummen, i Realiteten ikke vil adskille sig saa forskrækkelig meget fra det, at afpasse den delvis efter denne, delvis efter den fornødne Formue; denne stiger jo ogsaa efter Forsikringssummen. Men der kan dog tænkes Tilfælde, hvor der kommer et Misforhold. Jeg vilde foreslaa, at man nøjes med at lade Sikkerhedsfonden følge det samlede Forsikringsbeløb, muligt i Forbindelse med en Henlæggelse af en Del af Overskuddet, saaledes som det nu sker. Men det er jo noget, man kan tale om i Udvalget.

Reglerne i § 19 om Erhvervsomkostningernes Afskrivning tror jeg, ere heldigt ændrede i Landstinget. Livsforsikringssselskabernes Præmie bestaar af en Nettopræmie, som skal dække Risikoen, af et Sikkerhedstillæg og af et Driftstillæg. Og det er jo af Driftstillægget, at Provisionen, Erhvervsomkostningerne, skal afholdes. Det er ejendommeligt for Livsforsikringssselskaber, at de største Driftsomkostninger falde ved Selskabernes Stiftelse, idet Provisionsudgifterne paa Grund af Konkurrencen ere forholdsvis høje. (*Høgsbro: Ja!*) . . . Det ærede Medlem siger beklagende: ja, og det gør jeg ogsaa, men disse Udgifter maa være høje, da det er en saa byrdefuld Bestilling at tegne Livsforsikring. Udgiften er stor nok for Selskaberne, men det er ikke, fordi der bliver saa forskrækkelig meget for dem, der beskæftige sig med Akkvisitions-Virksomheden, og det er i alt Fald umuligt at komme bort derfra. Det er altsaa det ejendommelige, at de store Udgifter falde ved Forsikringens Tegning. Derved er saa ganske vist ogsaa erhvervet et Aktiv, det vil sige en Ret for Selskabet til at opkræve et Driftstillæg i en vis Aarrække. Nu kan man sige: denne Ret gælder til Wandsbeck, thi hvis den forsikrede melder sig ud efter et Aars Forløb, faar man ikke disse Driftstillæg. Men Erfaringen viser, at det gør den forsikrede som Regel ikke. Man kan nok regne paa, at en vis Procent melder sig ud, men den større Procentdel bliver der. Der bliver altsaa gennem disse Driftstillæg erhvervet Midler for Selskabet, som kunne anvendes